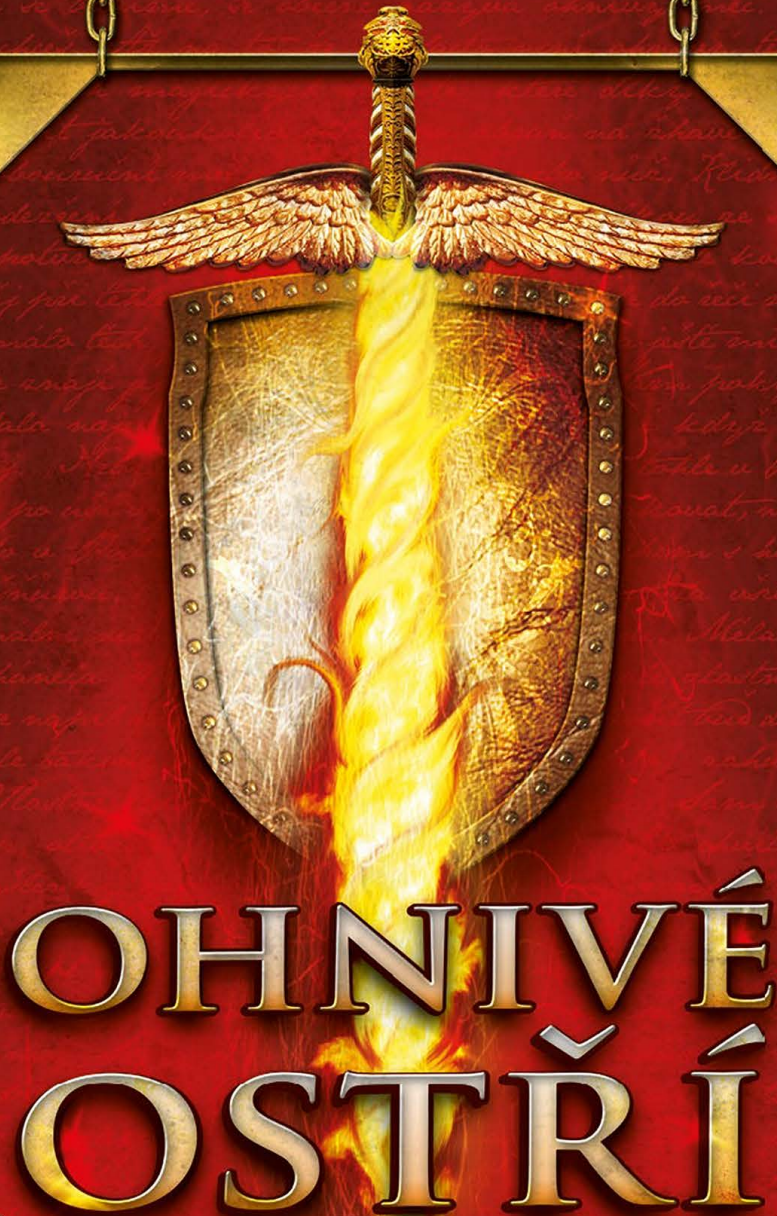

Kristina Hlaváčková

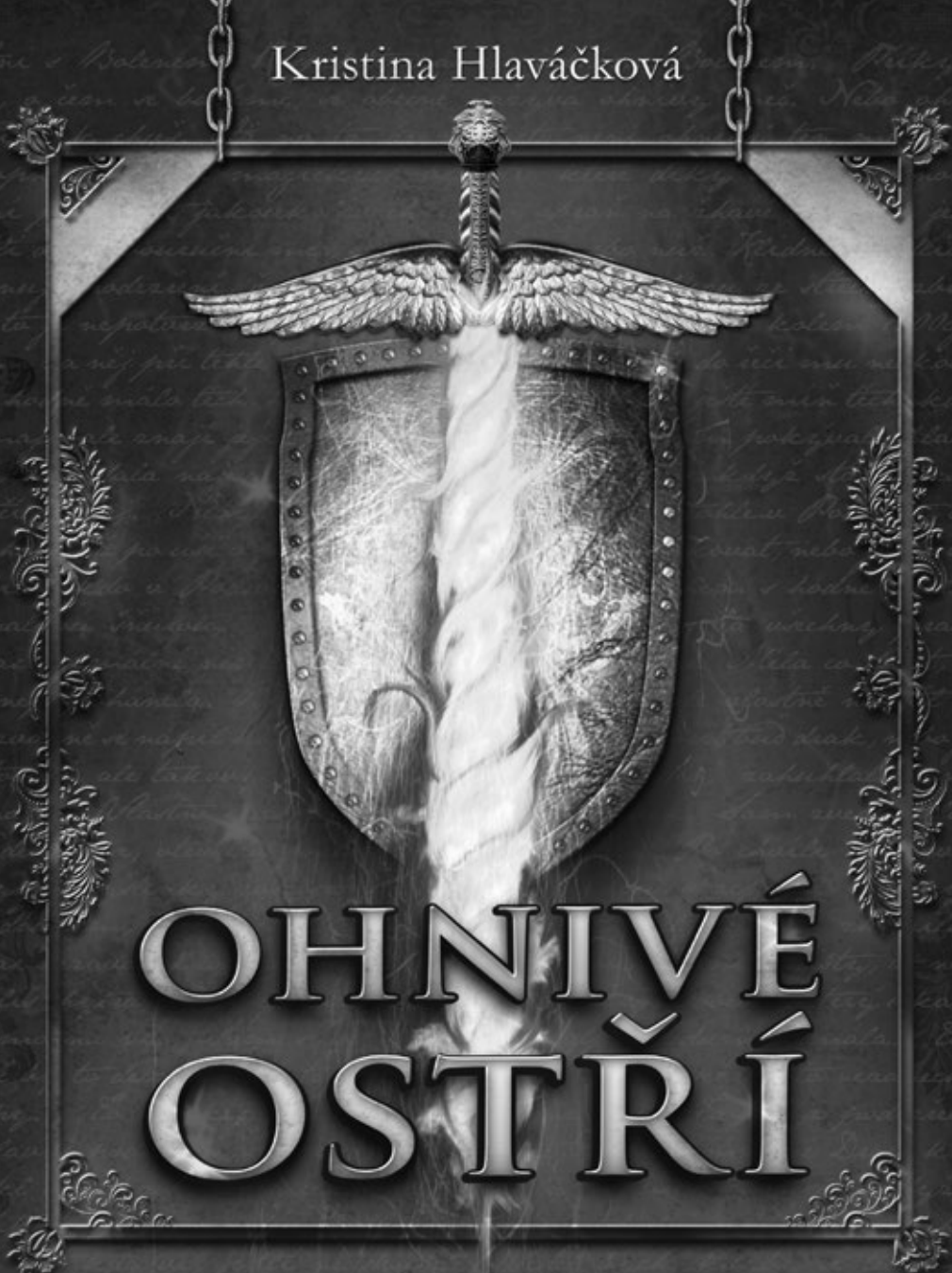
OHNIVÉ OSTŘÍ

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

Ohnivé ostří

Kristina Hlaváčková

OHNIVÉ OSTŘÍ

PODSVĚTÍ ZAČÍNÁ VŘÍT...

COSMOPOLIS

VĚNOVÁNÍ

Martinovi, Pavlovi a Vítovi s díky za nedocenitelné odborné rady. Danovi a Pavlovi L., protože vydržet kanonádu mých potrhých více či méně specializovaných dotazů, nezbláznit se, srozumitelně odpovědět a hlavně mě myšlenkově nakopnout chce pořádného chlapa. Verče – ta sice není chlap, ale klade správné otázky.

OBSAH

Kapitola 1.	7
Kapitola 2.	30
Kapitola 3.	67
Kapitola 4.	92
Kapitola 5.	116
Kapitola 6.	138
Kapitola 7.	147
Kapitola 8.	175
Kapitola 9.	185
Kapitola 10.	193
Kapitola 11.	210
Kapitola 12.	307
Kapitola 13.	329

KAPITOLA 1.

Škvírou mezi nedokonale zataženými závěsy do pokoje vnikalo světlo pouličních lamp a narušovalo tmu, která ji obklopovala. Vzbudila ji další noční můra o smrti rodičů. Byla jako starý známý, kterého sice neradi vidíte, ale jste na jeho návštěvy dost zvyklí. Alespoň že se jí nezdálo o tom ztraceném blondákově, co se ji v létě pokusil zabít. Podstatné bylo, že nemohla spát. Podívala se na mobil, aby zjistila, že do stropu čumí už půl hodiny. Bylo půl čtvrté ráno. To má z toho, že šla spát už o půlnoci. Vstala. Přešla k oknu a závěsy ještě více roztáhla. Pokoj zalilo bílé měsíční světlo. Úplněk. Byl nádherný, i když ji napadlo, že i on má jistě podíl na tom, že je v tuhle nekřesťanskou hodinu vzhůru. Bylo to něco jako rodinná zátěž. Mamka si taky stěžovala, že za úplňku špatně spí.

Spíš ze zvyku, než že by něco čekala, prohlédla nejdřív zahradu, pak ulici za její zdí, ale neobjevila nic podezřelého ani neobvyklého. Podívala se na město. Ta jeho část, kterou měla na dohled, spala. Neviděla jediné osvětlené okno. Chvíli jen tak stála, kochala se výhledem a přemýšlela, jestli má cenu zkoušet znovu usnout.

Před půlnocí konečně odevzdala překlad, na kterém pracovala téměř nepřetržitě víc jak dva týdny. Bylo sice pondělí,

ale v práci si vzala volno. Po dvaceti dnech bez minuty odpočinku si ho rozhodně zasloužila. Nakonec usoudila, že bude prospěšnější si vynahradit spíš nedostatek pohybu než spánek. Ninja-to, krátký japonský meč používaný ninji. Její oblíbená zbraň také proto, že se s ní dalo jednoduše manipulovat i v místnosti. Což byl přece jeden z důvodů, proč právě tuto čepel ninjové používali. Po hodině usilovného tréninku se spokojeně zazubila a šla si ještě na tři hodiny lehnout. Tentokrát už kupodivu usnula.

Golfové hřiště ji uvítalo chladným ránem, trávníkem pokrytým rosou, slabými slunečními paprsky pronikajícími cáry mraků, tichem a klidem. V pondělí ráno hřiště zelo prázdnotou. Zhluboka se nadechla. Studený vzduch jí vnikl do plic. Působil jako balzám. Po tváři se jí rozlil šťastný úsměv. Čekalo ji několik blažených hodin, kdy po ní nikdo nebude nic chtít, a i kdyby, ona bude mít vypnutý telefon. Golf hrála jen pár měsíců. No, hrála... V srpnu začala chodit na driving. Sotva před třemi a půl týdny udělala zelenou kartu a dnes se poprvé chystala na hřiště sama, bez trenéra. Bylo jí úplně jedno, že po dobu překladu nedržela hůl v ruce a nejspíš všechno zapomněla. Asi na půl vteřiny ji sice napadlo, že by nemuselo být na škodu domluvit se s Evženem na tréninku, ale rychle si to rozmyslela. Měla skvělou náladu a na hřiště se moc těšila. A Evžen, její golfový trenér, občas strašlivě prudil, což dnes rozhodně nepotřebovala. Navíc bylo pondělí, takže měl nejspíš stejně volno.

Recepční Eva se na ni usmála. Proběhlo několik přátelských vět, než se zeptala: „Nechcete jít ve flightu s panem Macháčkem? Ocenil by společnost a je to příjemný pán.“

Sam poněkud překvapeně zamrkala. „Ani ne, děkuji,“ vzmohla se na odpověď až po chvíli. „Budu si spokojeně

bloumat sama a půjdu si svým tempem. Vždyť víte, teprve se učím.“

Slečna přikývla s očima upřenýma na obrazovku. „Nebudete se tam sama bát?“

Sam se vesele zasmála. „To fakt ne. Hodlám si to užít.“

„Máte teetime na desátou, ale pan Macháček má handicap 12. Zdržovala byste ho, nechcete jít až po něm, abyste ho nemusela pouštět?“ pokračovala recepční plynule.

„To zní rozumně. Alespoň budu mít víc času nechat největší plívy na drivingu,“ zazubila se na ni Sam spokojeně.

„No ne! Co to vidí oko mé modravé? Nemělas mít moc práce?“ ozvalo se za ní. I kdyby mluvčího nepoznala po hlase, na to, kdo za ní stojí, by ji upozornil zářivý úsměv slečny Evy. Sam jen stěží potlačila nutkání obrátit oči v sloup. Pomalu se otočila. Zazubila se spíš ze zvyku než vyložene na něj a rozverně prohlásila: „Nemáš mít volno?“ Projednou pominula poznámku, že oko jeho modravé je ve skutečnosti hnědé.

Byl čerstvě ostříhaný, což zdůraznilo šediny prokvétající jeho hnědou kšticí. Oslnivě se na ni usmál. Problesklo jí hlavou, že mu to vážně sekne, a preventivně se na něj zamračila, protože si uvědomila, že je Šarm. Evžen Bolen totiž patřil mezi magiky. Věděla, že má schopnost ovlivnit chování lidí okolo sebe. V některých případech to prý znamenalo, že je v podstatě mohl ovládat. Lépe to prý fungovalo na ženy, i když jeho vlivu nebyl ušetřen ani leckterý muž. Vzpomněla si na to vždy, když s ním přišla do kontaktu. Jednoduše mu nevěřila, že je na ni jen tak milý, když čirou náhodou byl. Protože to bylo podezřelé. Podezřívala ho, že na ni něco zkouší. Nevěděla sice, co by na ni asi tak mohl zkoušet, ale něco na ni rozhodně zkoušel. Navíc měla nepříjemný pocit, že si to ten chlap uvědomuje. Uculil se na ni snad ještě zářivěji.

„Ahoj kocoure,“ pozdravila Evžena slečna Evička. Sam povytáhla překvapeně obočí. Evžen na recepci kývl.

„Jdeme trénovat?“ Byla to sice otázka, ale tónem oznamovacím. Chopil se jejího vozíku s bagem a vydal se směrem k drivingu, aniž by čekal na odpověď, natož aby jí dal možnost odporovat. Sam tentokrát zvedla jen jedno obočí. To levé. Otočila se zpět na slečnu Evičku: „No chápete to?“

„Takže na hřiště půjdete spolu?“ otázala se recepční a lišácky na ni mrkla.

„O tom se dá s úspěchem pochybovat,“ odvětila Sam trochu chladněji, než měla v úmyslu, protože jí Evina implikace rozhodně neunikla. Recepční ji celkem vesele ignorovala: „Nepřišel mu klient, určitě bude rád. Takovou příležitost si přece nemůžete nechat ujít.“

„Ale můžu a s radostí nechám,“ zazubila se na ni Sam a vyrazila za Evženem. *Kocour*? Vážně o něm Eva řekla, že je *kocour*? Dodatečně obrátila oči v sloup a nevěřícně zavrtěla hlavou. Tohle se jí vážně jenom zdá!

Na drivingu nikdo nebyl. Tedy kromě Evžena. Límec tenké prošívané bundy měl vytažený až po bradu, ruce zaražené hluboko v kapsách, černou pletenou čepici staženou přes uši. Vypadal zmrzle. A na moment i nevyspale. Poskakoval, aby se zahřál.

„Udělal bys líp, kdybys šel domů spát,“ zkonstatovala a sáhla po sedmém železu, protože s tou Evžen trénink vždy začínal. Měla tak trochu pocit, že sezením u počítače zvládla všechno zapomenout.

„Neodmlouvej a rozcvič se.“

„Už jsem se rozcvičila doma.“

„Výmluvy. Jednou si něco uděláš. Tohle záda fakt miluju,“ oznámil jí. Věnovala mu *pohled*. Byl dost tvrdý, nehledě na její dobrou náladu.

„Nekoukej na mě tak!“ ohradil se.

„Jak?“

„Takhle.“

„Proč?“

„Prostě na mě tak nekoukej a přestaň odmlouvat.“

Zdálo se jí to, nebo mu cukaly koutky? Srovnala si prsty na gripu. Soustředila se. Možná až moc. Bude ten pohyb muset znovu zautomatizovat. Náprah. Švih. Už ten zvuk, který se ozval, byl špatně, a ona to věděla. Míček se sice zvedl z podložky, ale spíš jen tak poposkočil, než že by letěl. Sam udělala obličej a natáhla se po dalším. Na Evžena se raději ani nepodívala. Byl zázrak, že její výkon nekomentoval. Ale byla si jistá, že se *tváří*. Druhá rána dopadla jen asi o metr vzdálenosti lépe. Nezdálo se, že by ji to vyvedlo z míry. Prvních několik pokusů měla vždy příšerných. Rozhodně to nebyl důvod, proč by měl Evžen hlasitě protáhnout vzduch mezi zuby. Což udělal. Nesnášela ten zvuk, ale mlčela. A vůbec, byla tu proto, že si chtěla užít golf. Nějaký trenér ji nemůže rozházet. Třetí míček už letěl. Víceméně. Po patnáctém se Evžen ozval: „Už ses rozšvihala?“

Sam pokrčila rameny.

„Zase to držíš jako krumpáč,“ pokračoval plynule. „Proč ti to lítá doprava?“

„Zvedám hlavu?“

„Tak proč ji zvedáš, když to víš?“

„Zvědavá ženská, musím vidět, kam to jde,“ odvětila ve se a spokojeně zaznamenala, že tentokrát míček letěl docela pěkně. Na její poměry určitě.

Evžen měl samozřejmě jiný názor: „Drž si tempo. Nápráhni se, zastav, pak švihni. Nervi to tam těma rukama.“

„Když zastavím, nebudu držet tempo.“

„Přestaň se se mnou dohadovat a soustřeď se.“ Drobátko zvýšil hlas. To uměl. Občas ji bavilo ho tak trochu rozčilovat.

„Já ti říkala, že máš jít domů spát.“

„Já ti říkám, drž tempo. Nepospíchej. Použij boky, nervi to těma rukama.“

Odpal nevypadal úplně nejhůř, ale ideální to nebylo.

„Koukej nekoukat a nechat tu hlavu dole, ti říkám!“ ještě víc zvýšil hlas napůl výhružně, napůl žertem. Když další míček letěl o poznání rovněji, Evžen se pochlvil: „Já mám prostě vždycky pravdu.“

Věnovala mu pohled, který říkal, že si o tomto prohlášení myslí svoje, ale s odpovědí se nenamáhala. Tahle výměna mezi nimi začínala být evergreenem.

„Alespoň ohledně golfu,“ doplnil a zářivě se na ni zazubil. Měla co dělat, aby se nerozesmála, ale nikdo ji za živého boha nepřinutí, aby uznala, že pravdu má.

Po zhruba čtvrt hodině, kterou jen tak mimochodem celou prohopsal, aby mu nebyla zima, jí řekl, ať si vezme pětku železo. Šla si vyměnit hole. Když se k němu a svému bagu otočila zády, překvapeně se zahleděl na ostatní hlavy holí. Růžových. Vzpomněl si, jak na ně reagovala, když je přinesl. Její strejda Max ho zaúkoloval, aby jí sehnal slušné začátečnické hole. Dámské, samozřejmě. Aniž by tušil, do čeho se chystá šlápnout, pořídil růžové. A ona mu málem urazila hlavu, protože s takovou hromadou růžového čehokoliv, natož železa ona nebude ani v jedné místnosti, natož aby s tím hrála. Lakonicky jí vysvětlil, že je to spíš hromada grafitu než železa. Jo, ale růžovýho, zavrčela na něj. Jenomže jí s nimi golf začal jít... Dost se kvůli tomu navztekala. Při té vzpomínce se pousmál, ale to ho v jejím bagu nezaujalo.

Mezi růžovými hlavami vykukovala podivná černá rukojeť. Sáhl po ní. A vytáhl meč. Byl štíhlý, elegantní, lehce zakřivený, vypadal jako jakási krátká katana. Ten objev ho poněkud zaskočil.

„S tímhle toho asi moc neodehraješ,“ zkonstatoval suše a ona se narovнала. Pohled v jejích očích byl najednou chladný a bez humoru. Zaznamenal, jak se jí napjaly všechny svaly. Přimhouřila oči, pak se ušklíbła a odvětila: „Moc bych si s tím nehrála, být sebou. Čepel je zatraceně ostrá. Mohl by sis ublížit.“ Nebyla nadšená, že objevil její Ninja-to, a už vůbec ne, že ho drží v ruce. Přinutila se ke klidu. Odtrhla od něj pohled a velmi pečlivě srovnala prsty na gripu. Pak si to rozmyslela, přitáhla si míček. Znovu soustředěně uchopila hůl oběma rukama a stejně soustředěně založila za míček. O dost soustředěněji, než u ní byl zvyklý.

„Proč to máš proboha v bagu?“ zeptal se konečně.

Odpálila, než mu odpověděla: „Vzhledem k možnému osazenstvu golfového hřiště a událostem letošního léta by se mohl hodit.“ Bylo to zcela věcné prohlášení s vědomím toho, že magici golf vymysleli. Technologie se s nimi totiž příliš neshodovala, v jejich přítomnosti se měla tendenci porouchávat. Což byl hlavní důvod, proč měli mít hráči na hřišti vypnuté mobily a proč bylo i v dnešní době omezeno používání elektronických měřidel. Magikům navíc vyhovoval volný prostor, ve kterém se nehromadila magická energie. Nemohla se tu porouchat žádná složitá počítačidla nebo jiné elektronické vybavení sportovních hal a jiných podobných institucí. A co se událostí letošního léta týkalo... Když se vás magik opakovaně pokusí zabít, tak si jednoduše dáváte pozor.

Evžen se na ni zkoumavě zahleděl přes čepel. Koutkem oka zaregistrovala, že má minimálně představu, jak se zbraň drží. Pokusila se na to nemyslet. Odpálila další míček.

„Držíš v ruce delší hůl,“ zhodnotil její pokus stoicky.

„A to znamená co přesně?“ Znělo to trochu netrpělivěji, než měla v úmyslu.

„Potřebuješ plošší náprah, aby ses vešla a netloukla před mícem do země,“ vysvětlil s Ninja-tem stále v ruce.

Nadechla se, aby řekla *jasně*, ale rozmyslela si to. Jen pozvedla obočí, protože kdyby promluvila, nikdy by jí to neuvěřil. Kupodivu i věděla, jak to myslí, ale... Nezklamal její očekávání a zeptal se trochu poťouchle: „Rozumíš slovům vycházejícím z mých úst?“

Zaváhala jen na okamžik, než k němu napřáhla hůl gripem napřed na znamení, že jí má předvést, co přesně znamenají slova vycházející z jeho úst. Přimhouřil oči. Pak se zazužil a opatrně vrátil meč do pouzdra schovaného v bagu. Zaznamenal v její tváři úlevu. Byl si poměrně jistý, že ukázkou chtěla jen proto, aby ho donutila pustit čepel z ruky. Nemýlil se. Rozmáchlým gestem jí ukázal, kam se má postavit, aby pořádně viděla. Jako by to nevěděla. Zkonstatoval, že ho nikdy pořádně neposlouchá. Vysvětlil a několikrát jí ukázal švih.

„Takže ten meč,“ začal, když jí vracel pětku železo. „To nemyslíš vážně, vid’?“

Jen se na něj podívala. Byl to letmý, bezúsměvný pohled. Jistě, o jejím bojovém umění se už ledacos doslechl, ale až doteď tomu příliš nevěřil. Že by přece jen mohla být nebezpečná? Navíc to vypadalo, že je poměrně odolná vůči některým jeho... učebním metodám. Napřáhla se. A švihla. Zcela výjimečně byl veškerý pohyb jejího odpalu k jeho spokojenosti.

„Pěkný, ale jestli si myslíš, že tímhle odvedeš pozornost, jsi na omylu. Každopádně se mnou na hřišti ten perořízek potřebovat nebudeš, aby bylo jasno,“ pokračoval.

„To budeme řešit, až spolu na to hřiště půjdeme,“ utrousila ledabyle. Evžen zpozorněl. Narovnal se v zádech.

„Takže teď. Za čtvrt hodiny máme teetime.“

„Omyl, já mám za čtvrt hodiny teetime. Ty máš podle všeho volno,“ opravila ho a odehrála další míček.

„Kolikrát ti mám říkat, ať nezvedáš hlavu?! A pospícháš někam? Pálíš to jak z kulometu, jeden stejně blbě jako druhý. Na to, abys šla sama na hřiště, máš času dost, až začneš hrát trochu slušně.“

Sam se opřela o hůl, usmála se a laškovně na něj zamrkala řasami. Napadlo ji, že *kocour* vytahuje drápky. „Asi na tom šarmu budeš muset zapracovat, tohle ti moc nejde,“ pronesla sladce. Pak, jakoby nic, došla ke svému bagu, což znamenalo projít těsně kolem něj, a vrátila hůl na místo.

„Jsi drzá, až vyzývavá,“ zkonstatoval suše. „A není zdvořilé odmítat nabídnutou pomoc.“

Tentokrát se na něj usmála docela smířlivě. „No tak se nečerti. Ona ti trocha volna neuškodí. Využij toho, že ti nepřišel klient, a běž se domů dospat. Vypadáš jak zmrzlý preclík. Já se jednoduše těším, že si užiju den na sluníčku, aniž by po mně někdo něco chtěl. Děkuju za hodinu.“ Zaplatila mu, potřásla si s ním rukou a usmála se jeho kyselému výrazu.

Zamyšleně pozoroval, jak odchází. Oči mu poťouchle zazářily, když si uvědomil, že nemíří rovnou na první jamku, ale bere to přes klubovnu. Rychle se pohnul.

Když podél drivingu kráčela na první jamku, měla úsměv od ucha k uchu. Jednou rukou tlačila vozík, v druhé měla MP3 přehrávač, na jehož displeji hledala audioknihu, kterou by si ke hře pustila. Když konečně našla, co hledala, zvedla hlavu a úsměv jí poněkud zamrzl. Na konci cestičky stál Evžen a točil pažemi, aby se rozcvičil. Nehorázně se zubil. Vedle něj stál vozík s bagem.

„Tak jsem si řekl, že bych si fakt zatrénoval, když už jsem tady. Nesnáším chodit na hřiště sám.“

Založila ruce na prsou a našpulila rty.

„Tebe maminka neučila, že lhát se nemá?“ zeptala se. Neodpověděl, jen mu laškovně poskočila obě obočí.

„Strašně mě štveš,“ oznámila mu.

„Já vím,“ culil se spokojeně.

„A já že jsem drzá, až vyzývavá.“ Rezignovaně vypnula MP3, vyndala pecku z ucha a drát sluchátek omotala kolem těla přístroje. Bylo jí jasné, že teď už se ho nezbaví. „No, tak se ukaž, blamáč.“ Jako chlap, a navíc profík, šel na odpaliště jako první, protože hrál z bílých a ona z červených, která jsou o něco málo blíží jamce. Sledovala, jak odpaluje, dívala se za míčkem, dokud nedopadl na zem. Úplně se přitom zapomněla mračit. „Hezký,“ zkonstatovala.

Vzala si pětku železo, protože to byla zatím nejdelší hůl, se kterou uměla hrát. „Jestli budeš prudit,“ natýčkovala si, „... umlátím tě růžovkou,“ přešla si na kraj odpaliště a zkušeně švihla, „a hodím tě někde do rybníčka.“

„Nemůžeš mlčet, aspoň když odpaluješ?“ opáčil káravě. Sam přiložila hlavu hole za míček, napráhla se a švihla, sledovala, jak míček letí.

„Říkal jsem, ať nezvedáš hlavu. Já přece koukám, kam ti to letí.“

„Takhle si představuješ jít si jen tak zahrát a neprudit?“

„Na tomhle hřišti jsou všechny vodní překážky moc mělké,“ ignoroval její narážku na to, že už zase učí.

„To je fuk, vždycky tě můžu hodit do rokle.“

Na konci první jamky už se culila. Přece jen měla volno, dělala něco, co ji opravdu hodně bavilo, míněno golf, a byla na sluníčku, i když listopadové paprsky už byly slabé. Vlastně byl zázrak, že ještě nemrzlo. A nemusela sedět u počítače. Se zájmem sledovala, jak Evžen hraje. V jeho podání golf vypadal jako něco velmi elegantního, krásného a hlavně snad-

ného, stejně jako umění meče v podání mistra Haru. Nehledě na to, o jak komplikovaná a komplexní umění se jednalo. Až na to, že mistr Haru toho nikdy tolik nenakecal.

Hašteřili se. Jinak se to nazvat nedalo. Leda ještě slovní přestřelka. Kontinuální slovní přestřelka s přestávkami pouze v momentech, kdy některý z nich hrál.

Nad tichým hřištěm se chladným vzduchem nesly jejich hlasy.

„To je zvláštní...“, ozval se najednou Evžen, i když na co hleděl, ho nepřekvapilo natolik, aby se zastavil. Byli právě na konci čtrnácté jamky, mířili k odpališti patnácté, kde stál opuštěný golfový vozík. Pan Macháček, kterému zřejmě patřil, nebyl v dohledu.

Ve chvíli, kdy Evžen zpomalil, Sam instinktivně sáhla po meči. Zpoza nedalekých stromků se ozval přidušený výkřik následovaný lopotně se pohybujícím mužem. Prodral se mezi větvemi s ústy otevřenými k dalšímu výkřiku. Než stačil udělat krok, který by jej zcela vyprostil ze sevření mladých tují, vzduchem a jehličím se mihlo cosi zářivého. Prostor okolo postavy se naplnil letícími větvičkami a jehličím. Chlapík se zastavil s jednou nohou ve vzduchu a pomalu, velmi pomalu, se skácel k zemi. Jak dopadl, jeho hlava se oddělila od trupu a odkutálela se po krátce střiženém trávníku. Za úsekem nyní zjevně kratšího živého plotu zahlédli vysokou postavu muže. Otočil se a dal se na útěk. Evžen zaslechl tiché cinknutí, jak Samantino Ninja-to zavadilo o jednu z kovových hlav.

Sam vyrazila. Prohnala se kolem Bolena. Ten ale stihl zareagovat. Udělal jen jediný krok. Pohnul se mnohem rychleji, než by od něj čekala. Chytil ji za bundu na zádech a trhl vzad. Sam se zapotácela, ale k jeho nesmírnému překvapení ne-

upadla. Stejně tak ho překvapilo, jakou sílu musel vynaložit, aby toho prcka dokázal zastavit.

„Růžovko jedna bláznivá, utíká se od vrahů, ne za nima!“

„Neříkej mi růžovko!“ zavrčela na něj. „Kvůli tobě mi utek.“

„Neplácej, mizíme. Mohl tě zabít!“

„Utekl. Kdyby nás chtěl zabít, už by to udělal.“

„Jasně, a to víš jak?“ pokoušel se ji za bundu odtáhnout pryč. „Nechtěj po mně, abych vsadil život na ženskou intuici.“

„A co instinkt válečníka?“ prskla. „Co to sakra bylo?“

„Někdo Macháčkovi usekl hlavu a my bychom měli vážně zmizet,“ odvětil suše. „Viděli jsme vraždu a zůstat tady je blbost.“

„A ostříhal u toho živý plot,“ doplnila, jako by ho neposlouchala. Ať Macháčkovu hlavu od těla oddělilo cokoli, vzalo to s sebou ve výši krku i vršky několika stromků. Ty teď byly velmi úhledně zhruba o půl metru kratší než ty okolo.

„Už tě můžu pustit?“ zeptal se věčně. Uvědomila si, že stále velmi pevně svírá její bundu. Prakticky na ní visela.

„Vřele bych ti to doporučila!“ Znělo to výhružně. Evžen ji pustil, jako by si právě spálil ruku.

„Já se o sebe umím postarat!“ zavrčela.

„Stejně to byla pitomost!“

Oči jí sklouzly na mrtvolu. Bez hlavy. Z tváře se jí pomalu vytratila všechna barva. Odvrátila oči. Příjemné chladné dopoledne se najednou zvrátilo v noční můru. „To by jeden neřek. Zas po uši v průseru,“ zkonstatovala s pohledem upřeným na posekanou zeleň. Byl to rozhodně lepší výhled než hlava spočívající několik metrů od krku, na kterém by měla za normálních okolností sedět.

„Pravila mladá dáma,“ opáčil Evžen. Vypadal stejně vyděšeně, jak se začínala cítit ona. Pohled na jeho zsinanou tvář ji nenechával na pochybách, že se to opravdu stalo.

„Er...“ vypadlo ze Sam po chvíli ticha.

„Co? Neomdlíš mi tady, že ne?“ zhrozil se. Věnovala mu dost pohrdlivý pohled, ale kupodivu ho nedoplnila kousavou poznámkou. Místo toho ze sebe pomalu vysoukala: „Neměla by tu být krev?“

„Cože?“

„Jako hodně krve?“ Otočila se na něj a velmi cíleně mu hleděla do tváře, všechno, jen aby se nemusela znovu podívat na bezhlavé tělo. Evžen její pohled opětoval. Dlouze a zamýšleně. Ani on pana Macháčka nechtěl vidět. Vzdychl si, polkl, koukl se. A pak se koukl pořádně, protože i on čekal tratoliště krve pomalu se vsakující do půdy. To se jaksi nekonalo. Na trávě nebyla ani kapka krve. Ne že by to Evžen zkoumal důkladně a zblízka, ale absence temné tekutiny na krátkých stéblech byla velmi evidentní. Vyjeveně otočil oči k Sam, jako by byla to jediné bezpečné, na co se dalo dívat. Natáhla vzduch a pootočila hlavu.

„Co to tady smrdí?“

„No dovol,“ ohradil se.

„Ne, počkej, tady něco... jako by někdo páčil... maso.“ Odmlčela se. Vyděšeně na sebe vykulili oči. Pak se oba najednou jako na povel obrátili k ostatkům pana Macháčka. Teď už to cítil i Evžen. Nezaměnitelný zápach spáleniny. Po chvíli váhání se neochotně přiblížili k mrtvému tělu. Na to, aby zahlédli zčernalou spáleninu tam, kde mu poněkud náhle končil krk, nemuseli chodit ani příliš blízko. Svým způsobem to bylo horší než tratoliště krve.

„Máš pravdu, mizíme,“ prohlásila, chytila svůj vozík a vyrazila tak rychle, jak jí vozítko dovolovalo.

-
„Možná nebude nejlepší nápad volat policii,“ utrousil Evžen.

Sam těžce polkla. Dělal se jí špatně od žaludku. Zastavila se a sáhla do bundy pro telefon.

„Co to děláš?“

„Volám Maxe.“

„Hey, Kiddo, mám nějaké jednání, mohl bych...“, ozval se anglicky v telefonu strejda Max. Strejda Max byl totiž Američan a s neterí mluvil zásadně svou mateřštinou, i když česky uměl naprosto plynne. Sam mu, rovněž anglicky, skočila do řeči a rychle vysvětlila situaci. Hlas jí trochu přeskakoval.

„Jsi v pořádku, Kiddo?“ zeptal se okamžitě.

„Jo, jen... mám zavolat policii?“

Na druhé straně linky bylo chvíli ticho. Max horečnatě přemýšlel. Evidentně se jednalo o magickou vraždu, ale... Podíval se na své spolustolovníky a decentně se vzdálil, aby neslyšeli jeho část rozhovoru.

„Macháček je člověk. Nemůže jen tak zmizet. Navíc vás mohl někdo vidět z Dívčího skoku,“ odmlčel se. Věděl, že chodí po vejcích. „Zavolej svého bratra... Nějak si s tím poradí. Ať Evžen dostane z hřiště všechny magiky. Pokuste se minimalizovat škody. Buď opatrná. Sam, viděla jsi toho útočníka?“

„Zahlédla jsem ho, ale ten obličej není nic, co by se dalo popsat policii.“

„Proč?“

Zaváhala. „Měl ksicht jako pták.“

„Celý obličej, nebo jen část?“

„No...“

„Popiš to jako masku. To snad pochopí i policajt. Viděl on tebe?“ Pokoušel se znít klidně. Sam se vyděšeně podívala na Evžena.